

Deri er vi ganske enige, det kan ingen prætendere. Ingen af disse Militærnægttere har Ret til at sige til Samfundet: Vi er berettigede til ifølge Grundloven at nægte at gøre Militærtjeneste. Derimod kan Lovgivningen aabne en Adgang til, at de ikke drages ind under den militære Tjeneste, og Forsvarsministeren kan bemyndiges til at undtage dem derfra. Det er netop det, som Punkt for Punkt er Begrundelsen af Udvalgets Forslag, og ved Grundlovsforhandlingerne blev det meget tydelig udtalt af Grundlovsudvalgets Ordfører. Det ærede Medlem sagde, at ganske vist stred Stillingsvæsenet mod den Opfattelse, han har af de paagældende Grundlovsparagraffer, men det var ophævet. Det forekommer mig at være et lidt ejendommeligt Argument med Hensyn til, hvad de, som gennemførte Grundloven, mente. De gennemførte netop samtidig Stillingsvæsenet og opretholdt det i lang Tid; flere af dem, f. Eks. Tscherning og J. A. Hansen, var saglige Modstandere af det og søgte ved den Lejlighed at faa en saadan Formulering af den paagældende Paragraf, at den efter deres Mening kunde udelukke Stillingsvæsenet, men det lykkedes ikke under den Forhandling, som fandt Sted, og Stillingsvæsenet vedblev længe at være bestaaende.

Saa sagde det ærede Medlem, at naar Færingerne var fritagne for Værnepligt, var det ikke, fordi de nægtede at aftjene deres Værnepligt. Nej, det er, fordi Loven har bestemt det saaledes, og det, jeg forfægter, er netop, at Lovgivningsmagten har Ret og Myndighed til at bestemme, hvem der skal ind under Værnepligten, og under hvilken Form det skal ske, om det skal ske under civile eller under militære Institutioner, og det er det, som dette Lovforslag tager Sigte paa. Saa sagde det ærede Medlem, at de, som trak sig fri, var ogsaa pligtige at møde, naar Loven bestemmer, at de skal møde. Ja, men det vil de her omhandlede Personer ogsaa være; hvis Forsvarsministeren ikke vil benytte Bemyndigelsen, eller hvis nye Love bestemmer, at de skal indkaldes, gaar det dem paa samme Maade som dem, der trækker et højere Nummer, der er ikke fjerneste Forskel.

Det ærede Medlems Betragtning mundedes til syvende og sidst ud i, at der ikke var Anledning til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, saa længe det kun drejede sig om ti Mennesker. Jeg ved ikke, om det ikke fra Samfundets Side er klo-

gere at beskæftige sig med Spørgsmaalet, før der bliver flere, det skulde jeg for mit Vedkommende mene. Jeg kan ikke slutte mig til den Opfattelse, at saa længe det kun er ti, behøver man ikke af Hensyn til dem at beskæftige sig med Spørgsmaalet. Jeg vil tværtimod mene, at naar man kan tage Hensyn til ti Menneskers Samvittighedsskrupler, bør man gøre det, naar man kan tage dette Hensyn, uden at det i Virkeligheden volder nogen Skade eller Vanskelighed. Jeg hører ikke til dem, som nægter Samfundet Ret til i fornødent Fald at tvinge Medborgere til det ene eller det andet, men jeg vil bestemt hævde, at man ikke bør gøre dette, før der foreligger en ubetinget og afgørende Nødvendighed, og den foreligger ikke i dette Tilfælde. Det ærede Medlem saa med en vis Sindsro paa den Mulighed, at disse Mennesker sultede sig ihjel, det var noget, de selv kunde bestemme, og det trøstede ham noget, at en af dem havde spist ganske godt paa sin Fødselsdag. Jeg tror ikke, det er rigtigt at tage saa overordentlig let paa dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem er tilbøjelig til. Jeg føler mig overbevist om, at den Dag, da en saadan Sultestrejke ikke ordnedes paa en saadan Vis, som det hidtil er lykkedes ved den Fremgangsmaade, vi har anvendt, men virkelig førte til, at et af disse Mennesker sultede sig ihjel, vilde der blive et Røre i dette Lands Befolkning, som det ærede Medlem maaske ikke vilde være saa særdeles tilfreds ved at se. Derfor siger jeg, at hvor der ingen Nødvendighed er for at fremkalde Tilstande, der aabner Mulighed for noget saadant, bør man gaa af Vejen derfor og søge at skabe en praktisk og rimelig Løsning af Spørgsmaalet. Og her foreligger ikke fjerneste Nødvendighed, de almindelige Lovbestemmelser om, hvor mange der skal indkaldes, og hvorledes hele Militærspørgsmaalet skal være ordnet, anfægtes ikke i mindste Maade af det her foreliggende, man kan udmærket godt lade nogle af disse Mennesker være udenfor og dog gennemføre det hele. Derfor haaber jeg vedblivende paa, at det skal lykkes til syvende og sidst at komme til en Forstaaelse om denne Sag, og jeg skal, som jeg allerede har nævnt, under Sagens videre Behandling være fuldkommen villig til at stille mig saa imødekommende som paa nogen Maade muligt, og jeg ved, at Indenrigsministeren ogsaa er villig dertil, men det maa være en Ordning, som bringer en virkelig Løsning.